

in eenige betrekking met het bijbelsche Kanaän te stellen, koesteren die hypothese met een zekere voorliefde, en sommigen hunner hoorden wij het als een vaste overtuiging uitspreken, dat het geheimzinnige Ophir in de Transvaal moet gezocht worden.

Wij kunnen deze meening niet volkomen deelen. Het resultaat van Soetbeer's onderzoek was, dat Ophir aan de Perzische golf in Arabië moet gelegen hebben. Tot ditzelfde besluit komen ook latere onderzoekers. Echter het levendig handelsverkeer, dat sedert de oudste tijden tusschen Arabië en Oost-Afrika bestond, en de bekende uitvoer van stofgoud uit Oost-Afrika, geeft ons aanleiding tot het vermoeden, dat, hoewel Ophir niet in Oost-Afrika lag, toch het goud, hetwelk deze handelsplaats uitvoerde, geheel of gedeeltelijk uit Afrika afkomstig was. Evenwel beweren wij hiermede nog niet, dat de mijnen van de tegenwoordige Transvaal een contingent tot dien gouduitvoer zullen geleverd hebben.

Trots die vroege kennis van Afrika's goudrijkdom in 't algemeen, duurde het tot het midden van deze eeuw, vóór de Europeanen hierop nader de aandacht vestigden. Wel schijnen de Portugeezen, eeuwen lang de eenige bezitters van een groot deel der oostkust, pogingen in 't werk gesteld te hebben de oude goudstreken terug te vinden, doch zonder goed succes.

In 1868 ontdekte de Duitsche reiziger Mauch goud in het Matebeleland, ten noorden der tegenwoordige Zuid-Afrikaansche Republiek. Gewoonlijk meent men, dat hiermede de vernieuwde ontdekking der goudvelden in Zuid-Afrika aanvangt. Het is waar, dat men, nadat Mauch zijn ontdekking bekend gemaakt had, en toen er ook in het gebied der Zoutpansbergen in Transvaal goud gevonden was, met de exploitatie der velden aanving, welke evenwel nog geen belangrijke voordeelen opleverden. Doch reeds vroeger, in 1854, had een boer in het Pretoria-district alluviaal goud gevonden. De toenmalige regeering, die terecht inzag, dat het bekend worden dezer vinding eene overstroming des lands met gouddelvers tengevolge zou hebben, vaardigde op straffe des doods het verbod uit, hieraan ruchtbaarheid te geven. Aldus bleef de ontdekking geheim. En zelfs in den tijd der Engelsche overheersching, toen de mijningenieur Kitto namens het Engelsche Gouvernement den bodem zoogenaamd onderzocht, was er zoo weinig omtrent de goudhoudendheid des bodems bekend, dat hij zijne regeering vol enthousiasme wees op den koper- en ijzerrijkdom des lands, maar het goud slechts ter loops noemde.

Toch was bij enkele personen het vermoeden levendig en het vertrouwen onwrikbaar, dat de bodem op sommige plaatsen rijk aan goud moest zijn. Een zekere heer Moodie wist in 1884 dan ook als vergoeding voor een schuld, van de regeering der Republiek concessie te verkrijgen voor de exploitatie van ongeveer 80.000 morgen lands in de Kaapvallei, een dal aan de Kaaprivier in het district Lijdenburg. De eerste uitkomsten waren verrassend. Nuggets van goud (goudkorrels) vond men letterlijk aan de oppervlakte. Sedert dien tijd begon de goudkoorts te woeden. Met weinige maanden ontstond hier de gouddelversstad Barberton, die in haar bloeitijd $\pm$ 5000 inwoners